

Arrest

nr. 217 129 van 20 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 november 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gelet op het arrest nr. 215 248 van 16 januari 2019 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 8 februari 2019 om 9.30 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. RIAD.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 100 093 van 28 maart 2013 omdat geen geloof werd gehecht aan zijn herkomst en verblijf in Ghorband, Kaboel en Iran. Zijn volgend verzoek werd op 22 december 2014 afgesloten door de commissaris-generaal met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker ging hiertegen niet in beroep. Inzake zijn tweede volgende verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname. Verzoekers beroep hiertegen werd verworpen door de Raad in zijn arrest nr. 149 043 van 2 juli 2015. Zijn derde volgend beroep werd op 23 december 2015 opnieuw niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidig vierde volgend verzoek om internationale bescherming volhardt als Afghaanse vluchteling in Iran te hebben verbleven. Verzoeker haalt tevens aan dat hij omwille van zijn langdurig verblijf in Iran de cultuur noch de inwoners van Afghanistan kent en dat hij vreest te worden gedood omwille van zijn verwestering.

Ter ondersteuning van zijn huidig vierde volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een document van UNHCR alsook een kopie van de verblijfskaarten van zijn ouders, twee aanbevelingsbrieven van Belgische vrienden, een begeleidende brief van zijn advocaat, een foto van zijn gezin met vrienden in Iran, een foto van zijn vader in de tijd van Najibullah en zijn originele verblijfskaart van Iran.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond

bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Verzoeker is van oordeel dat de verwerende partij in de bestreden beslissing overgaat tot een inhoudelijk onderzoek van de aangevoerde stukken en dat zij de facto een onderzoek ten gronde doet, maar deze stelling mist feitelijke grondslag. Wat verweerder wel doet in de bestreden beslissing is op een gemotiveerde wijze de bewijswaarde van de neergelegde documenten in twijfel trekken en hieruit de gevolgen trekken voor wat betreft de door verzoeker aangevoerde vrees. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek. Of een aangebracht gegeven hierop wijst houdt ook verband met de bewijswaarde van dit gegeven en de verwerende partij vermag dit dan ook te beoordelen en hieruit gevolgen te trekken voor een aangebracht element dat verband houdt met dit gegeven.

5. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn herkomst uit Afghanistan en verblijf in Iran, en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad onderstreept dat van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Op de verzoeker rust immers de verplichting om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure en de persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de procedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn aanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de autoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de aanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en vluchtrelaas. Verzoeker blijft hier blijkens de gegevens in het administratief dossier duidelijk in gebreke. Zo moet vastgesteld worden dat de verklaringen van verzoeker die hij in de loop van zijn vorige verzoeken én huidig verzoek aflegde met betrekking tot zijn verblijfplaatsen, dermate incoherent en tegenstrijdig zijn dat er geen enkel geloof aan kan gehecht worden. De vaststellingen dienaangaande worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, welke echter niet op afdoende wijze worden weerlegd door verzoeker nu hij niet verder komt dan het minimaliseren en vergoelijken ervan en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal. Wat betreft de door verzoeker geciteerde rechtspraak, wijst de Raad er op dat deze rechtspraak individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft. Elke asielaanvraag dient immers op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de documenten voorgelegd in het kader van zijn huidig verzoek, met name het document van UNHCR, de verblijfskaarten van zijn ouders, twee aanbevelingsbrieven van Belgische vrienden, een begeleidende brief van zijn advocaat, een foto van

zijn gezin met vrienden in Iran, een foto van zijn vader in de tijd van Najibullah en zijn originele verblijfskaart van Iran, de (eerder) vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoeker niet vermogen om te buigen.

Wat betreft attest van het UNHCR blijkt uit de bestreden beslissing het volgende:

“Zo moet worden vastgesteld dat de inhoud van het attest van het UNHCR dat u voorlegt niet overeenstemt met uw verklaringen voor het CGVS en er bijgevolg niet kan worden vastgesteld dat dit attest betrekking heeft op uw persoon. In het attest wordt immers gesteld dat de heer S.A.M.(...), geboren op 29 oktober 1989 te Varamin werd teruggevonden in de databank Amayesh IV. Wat dit betreft blijkt allereerst dat u sinds uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaart dat uw naam S.S.(...) is. Wanneer u hiernaar wordt gevraagd tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 maart 2018 stelt u dat alle broers binnen jullie gezin twee verschillende namen hebben. Men zou uw echte naam –A.M.(...)- niet hebben gebruikt uit respect voor de eerste imam wiens naam Ali was (CGVS, dd. 06/03/2018, p.4). Deze verklaring volstaat op zich niet om aan te tonen dat uw naam wel degelijk A.M.(...) zou zijn, temeer daar u naar aanleiding van uw opeenvolgende verzoeken om internationale bescherming telkens werd gevraagd of u ook andere namen had gevoerd en deze steeds ontkennend beantwoordde. Zelfs naar aanleiding van uw huidige aanvraag ontkende u voor de DVZ gebruik te hebben gemaakt van een andere naam (DVZ, Verklaring meervoudige aanvraag, 08/02/2018, punt 4). Gevraagd waarom u voor de DVZ steeds had aangegeven dat uw naam S.(...) was, stelt uw weinig verhelderend dat u niets had van Afghanistan -geen paspoort of andere documenten met de naam S.(...) of A.M.(...)- waardoor u een kaart maakte om niet in de problemen te komen. U zou bij uw eerste verzoek voor de naam S.(...) hebben gekozen omdat u twintig jaar met die naam was aangesproken en niet plots een andere naam wou aannemen (CGVS, dd. 06/03/2018, p.17). Verder geeft u, zoals eerder in deze beslissing reeds werd gesteld, tijdens uw huidig verzoek aan dat u in Kaboel (CGVS, dd. 06/03/2018, p.3) – en niet te Varamin- werd geboren en er de eerste vijf tot zes jaar van uw leven doorbracht. Uit verdere verklaringen inzake uw verblijfplaatsen blijkt dat u vervolgens tot uw vijftiende (CGVS, dd. 06/03/2018, p.4)- in Iran woonde en in 2011 naar België trok. Hieruit kan worden afgeleid dat u in 1996 –en niet in 1989- zou zijn geboren. Deze conclusie wordt bevestigd door uw beweringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken waarin u naar aanleiding van uw huidige verzoek aangaf dat uw exacte geboortedatum 26/02/1996 was (DVZ, Verklaring meervoudige aanvraag, 08/02/2018, punt 4). Ook voor het CGVS herhaalde u nogmaals dat u in 1996 was geboren. Wanneer u werd geconfronteerd met de geboortedatum die op het attest van het UNHCR wordt vermeld stelde u louter niet te weten waarom dit een andere datum betrof om vervolgens aan te geven dat men de geboortedatum zou hebben aangepast om ervoor te zorgen dat u achttien was en kon werken (CGVS, dd. 06/03/2018, p.8). Deze verklaring is onaannemelijk aangezien u in 2009, op het moment waarop de databank Amayesh IV werd opgesteld, slechts dertien jaar zou zijn geweest. Dat men het op die leeftijd reeds aannemelijk zou hebben kunnen maken dat u 18 jaar was is onaannemelijk. Daarbij komt nog dat men u niet als achttienjarige maar als twintigjarige zou hebben geregistreerd. Tot slot dient te worden vastgesteld dat uit de resultaten van het leeftijdsonderzoek van 8 juli 2011 blijkt dat u bij uw aankomst in België geen vijftien maar 20,5 jaar was met een standaarddeviatie van twee jaar, wat de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen nog bijkomend ondergraaft. Aangezien uw verklaringen met betrekking tot uw identiteit in het kader van zowel uw huidige, als uw voorgaande verzoeken om internationale bescherming lijnrecht ingaan tegen de inhoud van het door u voorgelegde attest van het UNHCR moet er worden geconcludeerd dat u er niet in slaagt aan te tonen dat het stuk betrekking heeft op uw persoon. Wat betreft de stelling van het attest dat er uit biometrische gegevens zou zijn gebleken dat de namen S.S.(...) en S.A.M.(...) betrekking hebben op een en dezelfde persoon moet worden opgemerkt dat uit uw verklaringen, noch uit die van uw advocaat kan worden afgeleid om welke biometrische gegevens het zou gaan. Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd uit te leggen wat u had moeten doen om het attest te bekomen antwoordde u dat u uw naam, uw adres in Iran, de namen van uw familieleden en uw adres in Teheran had opgegeven. Ook de verblijfskaarten van u en uw ouders zou u hebben voorgelegd (CGVS, dd. 06/03/2018, p.8). Volgens u had een vrouw van uw school eventuele andere zaken die noodzakelijk waren voor het verkrijgen van het attest zelf gegeven (CGVS, dd. 06/03/2018, p.4). Vervolgens zou uw moeder naar de verantwoordelijke dienst getrokken zijn en zou men u op basis van een serienummer hebben teruggevonden en hebben geconcludeerd dat S.(...) en A.M.(...) dezelfde persoon waren. Hieruit kan op geen enkele manier worden afgeleid dat men op basis van biometrische gegevens zou hebben geconcludeerd dat u de A.M.S.(...) was die was opgenomen in de databank. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd of u tijdens het proces van het UNHCR ooit vingerafdrukken had moeten laten afnemen ontkende u uitdrukkelijk dat dit het geval was (CGVS, dd. 06/03/2018, p.10).”

Niettegenstaande UNHCR attesteert dat S.S. en S.A.M. dezelfde persoon zijn, kan niet worden uitgesloten dat de vluchtelingenkaarten van verzoeker en zijn ouders, op basis waarvan het UNHCR bevestigt dat verzoeker een geregistreerd vluchteling is in Iran, vervalsingen betreffen. De Raad verwijst hiervoor naar de in het administratief dossier gevoegde COI Focus "AFGHANISTAN. Afghaanse vluchtelingen in Iran en Pakistan: documentenfraude" van 30 november 2017 en meer specifiek naar de volgende paragraaf: "Indien er vervalste Amayeshkaarten in omloop zijn, zullen deze eerder het werk zijn van mensensmokkelaars die tegen betaling een vervalste kaart aanbieden. Occasioneel zijn er berichten in de pers over vervalsingen van verblijfsvergunningen die worden ontdekt door de BAFIA. Zo werd in 2013 bijvoorbeeld een handel ontdekt in Iraanse paspoorten, visa voor Iran, verblijfsvergunningen en stempels. Deze werden in beslag genomen door de BAFIA." (p. 7). Hieruit blijkt duidelijk dat, hoewel vervalsingen van Amayeshkaarten minder courant zijn dan vervalsingen van andere documenten, er geenszins met zekerheid kan worden gesteld dat de kaart die werd neergelegd door verzoeker authentiek is. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoeker toegeeft in het verleden een valse vluchtelingenkaart te hebben neergelegd met de naam S. (adm. doss., gehoor 6 maart 2018, p. 3). Verweerder noch de Raad betwisten de authenticiteit van het schrijven van UNHCR, doch verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat de identiteit op de Amayeshkaart op basis waarvan het UNHCR haar onderzoek heeft gevoerd daadwerkelijk de zijne is. Vooreerst, door het ontbreken van biometrische gegevens op de Amayeshkaart en het gegeven dat de kaart enkel een foto bevat, kan er niet met zekerheid gesteld worden dat de kaart daadwerkelijk aan verzoeker toebehoort. De kaart attesteert derhalve enkel dat er een registratie bestaat voor een persoon met de daarop vermelde persoonsgegevens, doch verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij ook daadwerkelijk die persoon is gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen dat de inhoud van het attest niet overeenkomt met zijn verklaringen voor het Commissariaat-generaal én gelet op zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn verblijf in Iran en zijn profiel van Afghaans vluchteling. Voorgaande overwegingen duidt aan dat het attest van het UNHCR geen ander licht vermag te werpen op de vastgestelde ongeloofwaardigheid betreffende verzoekers vermeende hoedanigheid van Afghaans vluchteling in Iran.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle essentiële elementen ter ondersteuning van zijn verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek of vlucht uit zijn land van herkomst zouden geweest zijn. De verzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het begin van de eerste procedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de procedure. Het verwijt dat de commissaris-generaal in casu geen onderzoeksdaden heeft verricht doordat hij aan UNHCR Iran niet gevraagd heeft om de authenticiteit van de kaarten na te gaan, is dan ook niet dienstig. De Raad benadrukt dat de bewijslast in beginsel berust bij de verzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van het relaas en dat er in hoofde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker heeft voldaan aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot een beslissing die krachtens de artikelen 57/6 tot en met 57/6/3 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Waar verzoeker opwerpt dat verwerende partij niet zomaar het attest van het UNHCR opzij mocht schuiven zonder zelfs verzoeker te confronteren met haar twijfels, wijst de Raad er op dat geen enkele wettelijke bepaling de commissaris-generaal ertoe verplicht de kandidaat-vluchteling attent te maken op of te confronteren met de voor hem nadelige elementen of informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt, noch is er enige wettelijke bepaling die voorziet dat, indien een negatieve beslissing zal worden genomen de verzoeker uitgenodigd moet worden om hierover zijn opmerkingen te formuleren.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest Singh et autres c. Belgique van 2 oktober 2012 van het EHRM, waarin België veroordeeld werd in een zaak van Sikhs die als afgewezen asielzoekers naar Moskou dreigden te worden teruggestuurd, merkt de Raad op dat dit arrest er enkel op wijst dat de bevoegde instanties, wanneer er twijfels bestaan omtrent de voorgehouden nationaliteit en verblijfplaatsen van een verzoeker om internationale bescherming en deze verzoeker vervolgens documenten aanbrengt die deze twijfels zouden kunnen wegnemen, de plicht hebben deze documenten te onderzoeken om zo meer zekerheid te verkrijgen over het al dan niet bestaan van een risico blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden handeling voor betrokkenen in hun land van herkomst. Gelet op voorgaande overwegingen, kan de Raad slechts vaststellen dat een onderzoek in die zin werd uitgevoerd.

De verwijzing naar informatie aangaande de situatie voor Afghanen in Iran en terugkeerdere in Afghanistan, en verzoekers betoog aangaande zijn verwesterd profiel, kan niet dienstig worden aangevoerd. Gelet op de gedane vaststellingen in het kader van zijn vorige verzoeken en gelet op de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente motieven, kan er geen geloof gehecht worden aan verzoekers beweerd opeenvolgende verblijfplaatsen, zijn aangemeten profiel als Afgaan vluchteling in Iran noch aan zijn vluchtrelaas. De Raad vraagt zich dan ook af ten aanzien van welk land verzoekers voorgehouden verwesterd profiel dient beoordeeld te worden.

Verzoeker toont middels coherente verklaringen niet aan de Afgaanse nationaliteit te bezitten. Verzoeker brengt evenmin bewijskrachtige documenten bij die deze bewering staven. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. In de mate verzoeker doet gelden dat het principe van eenheid van gezin van toepassing is daar zijn jongere broer erkend is als vluchteling in België, wijst de Raad er op dat het principe van 'eenheid van familie' niet ingeschreven staat in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingsstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Elk verzoek om internationale bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag, waardoor verzoeker zich niet zonder meer kan steunen op de erkenning van de vluchtelingsstatus in hoofde van een gezinslid teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

7. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting van 8 februari 2019 stelt de Raad vast dat het Commissariaat-generaal niet is tegemoetgekomen aan de vraag in het tussenarrest nr. 215 248 van 16 januari 2019. Verzoekende partij vraagt om haar te erkennen als vluchteling zoals haar broer. De Raad wijst er op dat dit nu het punt is, namelijk dat niet duidelijk is welke nationaliteit zij heeft en dan ook de vraag rijst ten aanzien van welk land haar vrees moet beoordeeld worden. De Raad kan op dit moment slechts vaststellen dat er blijkbaar geen twijfel blijkt te zijn over de nationaliteit van verzoekende partij haar broer en het dan niet onredelijk is dit verder te onderzoeken en verzoekende partij daarmee te confronteren.

5. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 2 juli 2018 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS